

Arrest

nr. 191 940 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2017 met referthenummer 69750.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 april 2014 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko, een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 juli 2014 de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum.

1.3. Verzoeker diende op 19 oktober 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische vader T. A(...)n.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 18 april 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 19 april 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2016 werd ingediend door:

Naam: T.(…)

Voornaam: A.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; …’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (…)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest dd. 29.03.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen eigendommen heeft in het land van herkomst: echter, dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen overige documenten ter staving van dit attest werden voorgelegd, kan het voorgelegde attest dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attest dd. 30.03.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene zich in een moeilijke financiële situatie bevindt wordt niet gestaafd door een officieel attest waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten heeft in het land van herkomst. Bijgevolg kan het voorgelegde attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen van geldstorting (Moneytrans) vanwege de echtgenote van de referentiepersoon (moeder van betrokkene) ten gunste van betrokkene voor de maanden februari en september 2010: echter, deze geldstorting is te beperkt en niet afdoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- bewijzen van geldstorting (Moneytrans) vanwege een derde ten gunste van betrokkene voor de maanden juni 2011 en februari 2015: echter, deze geldstorting tonen niet aan dat betrokkene van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- verklaringen op eer vanwege derden waarin deze verklaren dat ze betrokkene regelmatig financieel ondersteunden: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen stavingsstukken ter ondersteuning van deze verklaringen werden voorgelegd, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze geen bewijs vormen van financiële steun vanwege de referentiepersoon, integendeel.

- attest De Voorzorg waaruit blijkt dat betrokkene als persoon 'ten laste' werd ingeschreven bij een derde: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Tenslotte wordt een verklaring op eer vanwege de dochter van de referentiepersoon voor waarin deze stelt dat zij alle onkosten van haar ouders draagt. Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat iemand die zelf ten laste is van derden, niet op hun beurt iemand ten laste kunnen nemen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn middel als volgt:

"(...)

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40ter Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is ten laste van de heer TA.(...) A.(...), RR-nummer: (...).

Verzoeker heeft het feit dat hij ten laste is van de referentiepersoon aangetoond aan de hand van diverse documenten:

i. Attest van de Marokkaanse overheid d.d. 29.03.2016 als bewijs dat hij geen eigendom heeft in het land van herkomst

ii. Attest d.d. 30.03.2017 van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker zich in een moeilijke financiële situatie bevindt

iii. Bewijzen van geldstortingen

iv. Verklaringen op eer vanwege derden

Het attest met betrekking tot het feit dat verzoeker geen eigendom heeft in zijn land van herkomst, en het attest waaruit blijkt dat verzoeker zich in een precaire financiële situatie bevindt, werden afgeleverd door een buitenlandse overheidsinstelling.

Verzoeker heeft dan ook geen invloed op de wijze waarop deze documenten worden opgesteld. Geenszins kan door de staatssecretaris gemeend worden dat deze vals zouden zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd.

Er kan dan ook niet nuttig beweerd worden dat dit slechts verklaringen op eer zijn, aangezien de formulering overeenkomst met de gebruiken van dat land. De staatssecretaris dient rekening te houden met de wijze waarop in het buitenland documenten gebruikelijk worden opgesteld!

De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van documenten die in het buitenland op een andere manier worden opgesteld dan in België. De staatssecretaris geeft er een volledig foute interpretatie aan deze documenten. Voor de goede orde worden de documenten en de interpretatie van de staatssecretaris hieronder geanalyseerd.

i. Attest van de Marokkaanse overheid d.d. 29.03.2016 als bewijs dat hij geen eigendom heeft in het land van herkomst Deze documenten werden uitgereikt door de bevoegde overheidsdiensten in Marokko.

Volgens de staatssecretaris werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring van verzoeker en wordt dit attest dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het 'gesolliciteerd' karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen overige documenten ter staving van dit attest worden voorgelegd, kan het voorgelegde attest dan ook niet aanvaar worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoeker.

Verzoeker heeft geen evenwel geen invloed op de wijze waarop dit document werd opgesteld. Bovendien dien dit document in samenhang gelezen te worden met de andere documenten die door verzoeker werden bijgebracht. Hieruit blijkt weldegelijk zij onvermogenheid, alsook het feit dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Dit document staat niet op zichzelf, doch met de andere documenten vormen deze documenten een onomstotelijk bewijs!

De staatssecretaris geeft dan ook een volledig foute interpretatie aan deze documenten zoals opgesteld door een buitenlandse overheidsdienst.

ii. Attest d.d. 30.03.2017 van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker zich in een moeilijke financiële situatie bevindt

Uit dit attest blijkt dat verzoeker zich in een uiterst penibele financiële situatie bevindt. De staatssecretaris werpt op dat er geen officieel attest voorligt waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten heeft in het land van herkomst, en dat bijgevolg het voorgelegde attest niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige gezinsaanvraag.

De staatssecretaris motiveert dat het bijgebrachte attest niet wordt gestaafd door een officieel attest waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten heeft in het land van herkomst, en dat bijgevolg het voorgelegde attest niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Evenwel merkt verzoeker op dat hij uiteraard geen invloed heeft op de wijze waarop dit document wordt opgesteld. Geenszins kan door de staatssecretaris gemeend worden dat dit vals zou zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd.

iii. Overschrijvingen

Verzoeker legde als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon tevens diverse overschrijvingsbewijzen neer.

Daarnaast gaf de referentiepersoon, zoals gebruikelijk is voor personen die afkomstig zijn uit het herkomstland van verzoeker, op zeer regelmatige basis cash geld mee met personen die naar het land van herkomst van verzoeker reisden. Hiervan kan verzoeker uiteraard geen bewijzen voorleggen, doch is algemeen geweten dat deze praktijk zeer gangbaar is.

iv. Verklaringen op eer vanwege derden

Verzoeker legde tevens diverse getuigenissen van derden voor waaruit blijkt dat hij financiële hulp van de referentiepersoon én van derden ontving.

Hieruit kan men (opnieuw) de uiterst penibele financiële situatie van verzoeker opmaken, alsook het feit dat verzoeker steeds ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon.

v. Conclusie

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'.

Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoeker toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. Verzoeker bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40ter Vw.!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoeker aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskening van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Verder wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar de tevens in de bestreden beslissing vermelde bepaling van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet (in de beslissing wordt verkeerdelijk naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, verwezen).

De *in casu* toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“(…)”

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“(…)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

“(…)”

2.5. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 19 oktober 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) en dit als descendent van zijn Belgische vader T. A(...)n. (zie punt 1.1.). Deze bijlage 19ter bevindt zich niet in het administratief dossier, maar wordt door de verwerende partij als bijlage toegevoegd aan haar nota met opmerkingen. Uit een bevestigingsmail van 19 oktober 2016 van de stad Antwerpen aan de diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris, blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag de volgende documenten heeft overgemaakt: zijn paspoort, een verklaring op datum van 21 maart 2016 ondertekend door T. B. (de zus van verzoeker), waarin zij verklaart een huis te hebben gekocht waarin haar ouders, neef en twee broers wonen en verklaart haar ouders te onderhouden, een aankoopakte van een huis, twee overzichten van pensioenuitbetalingen van januari 2015 tot en met maart 2016, een betalingsbewijs van € 160 aan de Dienst Vreemdelingenzaken, afschriften van geldtransfers via Moneytrans op datum van 18 februari 2010, 19 februari 2010, 27 september 2010 en 20 februari 2016 en een overzicht van “(...) TRANSFERTS DE 01/01/2009 à 23/02/2016 (...)” opgemaakt op 23 februari 2016 en “(...) TRANSFERTS DE 01/01/2010 à 20/02/2016 (...)” opgemaakt op 20 februari 2016, een medisch attest op datum van 16 maart 2016, een kopie van de geboorteakte van verzoeker met apostille, een ‘Attestation de non assujettissement à l’impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers Taxe d’habitation et taxe de services communaux’ van de belastingdiensten van de Marokkaanse overheid op datum van 29 maart 2016 met legalisatie, een schrijven van De Voorzorg op datum van 6 september 2016 betreffende de inschrijving van verzoeker als persoon ten laste van T. A(...)n., alsook verklaringen van lidmaatschap van T. A(...)n., de vader van verzoeker T. A., verzoekers moeder B. Z., en familieleden T. N., T. Ad., T. Ah, T. M., T. H. en T. S., een gelijkvormigheidsattest afgeleverd door het consulaat-generaal van Marokko te Antwerpen, een ‘Attestation Administrative’ van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko op datum van 30 maart 2016 waarin aangaande verzoeker verklaard wordt dat “(...) La situation financière est précaire (...)” met legalisatie en een ‘Extrait de la fiche anthropométrique’ van het ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko, geldig van 3 februari 2016 tot 3 mei 2016. Verzoeker werd verzocht om “(...) binnen de drie maanden, ten laatste op 19/01/2017 de volgende documenten over te leggen: attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon (...)”. Later werden alsnog volgende documenten aangaande verzoeker overgemaakt: een attest maatschappelijke oriëntatie, een inschrijvingsbewijs van de VDAB op datum van 24 januari 2017, een verklaring ‘geen financiële steun’ in hoofde van verzoeker op datum van 6 december 2016 en eenzelfde verklaring aangaande de referentiepersoon van dezelfde datum, een overzicht van aanwezigheden op een cursus die verzoeker volgt, een inschrijvingsformulier voor een cursus Nederlands van 13 december 2016, een schrijven aangaande een afspraak voor een inschrijving voor een cursus en een aantal verklaringen van familieleden waarin zij verklaren verzoeker financieel te steunen.

2.6. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker als persoon die ouder is dan 21 jaar er met de door hem voorgelegde documenten niet in geslaagd is aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoeker heeft, zo oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris, met de bijgebrachte stukken niet aannemelijk gemaakt dat er tussen hem en zijn vader reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst.

2.7. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poneert dat de bewijswaarde van de attesten van de Marokkaanse overheid zou worden miskend. Uit de beslissing kan geenszins worden opgemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze documenten als vals zou beschouwen, zoals verzoeker lijkt

te beweren. Verzoeker stelt voorts dat hij geen invloed heeft op de wijze waarop de documenten werden opgesteld, “(...) *er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd (...)*”, de formulering overeenkomt met “(...) *de gebruiken van dat land (...)*” en de gemachtigde van de staatssecretaris, door geen rekening te houden met de wijze waarop men elders documenten opstelt, de bewijswaarde van de documenten miskent.

2.8. Het ‘*Attestation de non assujettissement à * Impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers Taxe d’habitation et taxe de services communaux*’ van 29 maart 2016 vermeldt uitdrukkelijk dat dit een “(...) *Déclaration sur l’honneur de non propriété souscrite par l’intéressé (...)*” betreft. De Raad stelt vast dat in de documenten zelf wordt bevestigd dat het om een verklaring op eer gaat, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon concluderen dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten en deze dus niet kunnen worden aanvaard als een afdoende bewijs.

Wat het attest van de Marokkaanse autoriteiten betreft van 30 maart 2016, waarin verklaard wordt dat verzoeker zich in een moeilijke financiële situatie bevindt, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat er geen rekening mee kan worden gehouden omdat het daarin weergegeven standpunt nergens wordt gestaafd door officiële stukken waaruit blijkt dat hij geen inkomsten heeft in zijn land van herkomst. Het is niet omdat een bepaald document is afgeleverd door een overheidsinstantie en conform de gebruiken in een bepaald land zou zijn opgesteld, dat het bestuur beperkt zou worden in zijn bevoegdheid om de bewijswaarde van deze documenten soeverein te beoordelen en uit te maken of deze al dan niet volstaan als afdoende bewijs. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op deugdelijke wijze vaststellen dat deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. In zijn middel poneert verzoeker weliswaar dat de overgemaakte documenten van de Marokkaanse autoriteiten niet op zichzelf staan, “(...) *doch met de andere documenten (...) een onomstotelijk bewijs [vormen] (...)*” van zijn onvermogen en het feit dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon, maar verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze dit uit deze gesolliciteerde attesten zou kunnen worden afgeleid. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande de overgemaakte documenten aan het wankelen te brengen.

2.9. Verzoeker gaat vervolgens in op de bewijzen van geldstortingen. Uit het administratief dossier blijkt dat het slechts om 5-tal internationale overschrijvingen gaat in een periode van 5 jaar (2010-2015) voor een totaalbedrag van ongeveer 1500 Euro. De gemachtigde van de staatssecretaris ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door in de bestreden beslissing te motiveren dat deze “(...) *te beperkt en niet afdoende recent (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon*”. Bovendien bleken deze stortingen te zijn verricht door de echtgenote van de referentiepersoon en door een derde, waardoor hieruit geenszins automatisch een afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn vader kan worden afgeleid. In zijn middel poneert verzoeker thans dat zijn vader regelmatig geld meegaf aan mensen die naar zijn land van herkomst reisden, waarvan verzoeker “(...) *uiteraard geen bewijzen [kan] voorleggen, doch is algemeen geweten dat deze praktijk zeer gangbaar is. (...)*”, maar deze blote bewering volstaat niet om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te vitiëren.

2.10. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het gesolliciteerd karakter van de verklaringen waarbij derden stellen dat verzoeker financiële hulp van de referentiepersoon en van derden ontving en op het feit dat er geen stavingstukken werden voorgelegd die de verklaringen zouden kunnen ondersteunen. Om die reden kan er geen rekening mee worden gehouden. Bovendien, zo vervolgt de gemachtigde van de staatssecretaris, vormen deze verklaringen geen bewijs dat verzoeker financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon. Door louter te stellen dat men uit deze verklaringen “(...) *(opnieuw) de uiterst penibele financiële situatie van verzoeker [kan] opmaken, alsook het feit dat verzoeker steeds ten laste was en nog steeds is van de referentiepersoon. (...)*”, slaagt verzoeker er geenszins in om voorgaande motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris *in concreto* te weerleggen.

2.11. Als “(...) *iv. Conclusie (...)*” geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting van het begrip ‘ten laste’ waarbij zij meent dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van documenten heeft miskend, maar deze loutere affirmatie volstaat niet om de draagkracht van de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN